

Arrest

nr. 258 561 van 22 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 januari 2020 België binnen met een *taskara*.

Op 16 januari 2020 dienen ze een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Tegen voormelde beslissingen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 29 september 2020 met nummer X wordt het beroep verworpen.

1.2. Op 10 november 2020 dienen verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 november 2020 wordt het verzoek om internationale bescherming aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) ten aanzien van elk van hen.

1.3. De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit en bent geboren op 13 september 1988 in de provincie Ghazni. Op 16 januari 2020 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. Sinds uw 4 of 5 jaar bent u naar Iran verhuisd met uw familie omwille de dood van uw broer. In 2017 hebt u Iran verlaten omdat uw verblijfsvergunning niet werd verlengd. U zou ofwel gedeporteerd worden ofwel zou uw man moeten vechten in Syrië. Vijf à zes maanden na de intrekking van uw verblijfsvergunning trok u naar Griekenland samen met uw echtgenoot H. M. H. (...) (CGVS X) en uw broer B. A. (...) (CGVS X).

In Griekenland verbleef u het eerste jaar in een tentenkamp op het eiland Lesbos, in Moria. Er waren veel problemen in het kamp. Er werd veel gevochten en er deden zich verschillende incidenten voor waarbij de tent waarin u met uw gezin verbleef, beroofd werd en bij een ander incident in brand werd gestoken. Jullie maakten melding van deze problemen en mochten voor drie maanden verhuizen naar een huis, samen met uw broer. Na één jaar ontvingen u en uw echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus. Uw broer kreeg de vluchtelingenstatus. Jullie werden hierop overgebracht naar Athene waar jullie een huis kregen voorzien door de Griekse overheid.

In Athene had uw man moeilijkheden met het vinden van een job. Uw man waste ramen en hielp handelaren op de markt. Hij verzamelde ook blikken en flessen. In Athene was u het slachtoffer van racistische pesterijen toen u uw dochter naar school bracht. U werd nageroepen, er werd met flessen naar u gegooid en één keer werd u bespuugd. Voorts werden u en uw echtgenoot bestolen tijdens een incident in een winkel: hierbij werd uw man geslagen en brak zijn tand af. U was op dat moment 3 maanden zwanger en kreeg hierdoor last van bloedingen. U diende voor geen van deze incidenten klacht in bij de politie, maar besprak dit enkel met uw sociaal assistent. Uw broer moest na 9 maanden het huis in Athene verlaten. Uzelf en uw gezin kregen later ook een bericht dat jullie twee maanden de tijd hadden om het huis te verlaten. In die periode probeerden jullie een huis te vinden maar dat lukte niet. U had schrik dat u samen met uw gezin op straat zou belanden en daarop besloten jullie Griekenland te verlaten.

Op 14 januari 2020 bent u samen met uw echtgenoot en broer per vliegtuig naar België gereisd. Het Commissariaat- Generaal (CGVS) nam op 26 februari 2020 inzake dit verzoek een beslissing tot nietontvankelijkheid omdat u al over internationale bescherming in Griekenland beschikt en geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Op 9 maart 2020 tekende u tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze beslissing werd op 29 september 2020 bevestigd door de RvV.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 10 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar uw oorspronkelijke verklaringen over de problemen die u had in Griekenland, namelijk dat er criminaliteit is in Griekenland, dat u er geen opleiding of bijstand kreeg, er geen huis hebt en dat u in die situatie niet kan leven met uw gezin en twee kinderen. U voegt er nog aan toe dat u in Turkije tweemaal misbruikt werd door de smokkelaar. U verklaart tevens psychologische te hebben waarvoor u medicatie kreeg van een dokter in het opvangcentrum, alsook dat u soms last hebt omwille van uw twee keizersneden en spataders in uw benen en dat u geen financiële middelen hebt om in Griekenland een behandeling te krijgen.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de Griekse vluchtelingenpaspoorten en identiteitsbewijzen van uzelf, uw man en uw twee kinderen, medische documenten uit Griekenland bevattende een lijst van medicatie en een rapport over uw behandeling, alsook medische documenten uit België bevattende een lijst van medicatie en een rapport van uw consultaties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde te kampen met psychische problemen en legde een aantal attesten voor waaruit onder andere blijkt dat u in België kampt met slaapproblemen en medicatie neemt. Uit niets blijkt echter dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS nietontvankelijk werd verklaard omdat u en uw gezin al over internationale bescherming beschikten in Griekenland en jullie geen elementen hadden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 29 september 2020.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U brengt in uw tweede verzoek geen nieuwe of andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordeling. U verwijst ten eerste immers opnieuw naar de elementen die u in uw eerste verzoek hebt aangekaart, meer bepaald de criminaliteit in Griekenland en het feit dat u er geen huis of bijstand kreeg (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19 en 22). De problemen die u reeds in het kader van uw vorige verzoek aanhaalde bereiken niet, zoals bevestigd door de RvV, de vereiste drempel van zwaarwichtigheid.

Wat betreft de in uw tweede verzoek toegevoegde problemen dat u geen opleiding kon krijgen in Griekenland en dat uw kinderen er niet kunnen studeren (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 22 en 23) dient vastgesteld dat u deze beweringen niet concreet kan staven. Ook de bewering dat u er geen medische behandeling kan krijgen omwille van een gebrek aan financiële middelen staft u niet. In tegendeel, uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u wel degelijk medisch behandeld werd in Griekenland en er medicatie voorgeschreven kreeg. De bijkomende stukken die u aanbrengt, meer bepaald de medische documenten uit België die een verslag bevatten van uw consultaties hier en waarin melding wordt gemaakt van o.m. slaapproblemen en de medicijnen die u neemt, hebben weliswaar betrekking op aspecten die niet ter discussie staan maar doen geen afbreuk aan de eerdere beoordeling. Ook de door u aangebrachte Griekse identiteitsdocumenten wijzigen niets aan de eerdere beoordeling. U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Betreffende, tot slot, uw verklaring dat u in Turkije werd misbruikt door uw smokkelaar dient te worden vastgesteld dat deze problemen zich voordeden voordat u in Griekenland aankwam en er internationale bescherming verkreeg. Bijgevolg houdt dit element geen verband met uw situatie in Griekenland.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.4. De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit en bent geboren op 1 januari 1982 in Lashmak in de provincie Ghazni. Op 16 januari 2020 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. Sinds uw zesde woonde u in het buurland Iran. In Afghanistan werd u bedreigd door uw neven omdat u met hun zus diende trouwen, maar in plaats daarvan met uw huidige vrouw bent getrouwd. In Iran werden uw verblijfsdocumenten niet verlengd en werd gedreigd u als soldaat naar Syrië te sturen. U trok naar Griekenland met uw echtgenote B. M. (...) (CGVS X) en uw schoonbroer B. A. (...) (CGVS X). In Griekenland verbleef u het eerste jaar in een tentenkamp op het eiland Lesbos, in Moria, samen met uw gezin. Er waren veel problemen in het kamp. Er werd veel gevochten en er deden zich verschillende incidenten voor waarbij de tent waarin u met uw gezin verbleef, beroofd werd en bij een ander incident in brand werd gestoken. Jullie maakten melding van deze problemen en mochten voor drie maanden verhuizen naar een huis, samen met uw schoonbroer.

Na één jaar kregen jullie in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus, geldig voor drie jaar. Jullie werden hierop overgebracht naar Athene waar jullie een huis kregen voorzien door de Griekse overheid. Uw schoonbroer verbleef op dat moment ook bij jullie. In Athene had u moeilijkheden met het vinden van een job. U waste ramen, hielp handelaren op de markt en verzamelde ook blikken en flessen. In Athene werden jullie, en dan vooral uw echtgenote, het slachtoffer van racistische pesterijen. Uw vrouw werd nageroepen op straat, er werd water op haar gegooid en ze werd ook een keer bespuugd. Jullie hadden ook een conflict met een andere klant in een winkel, hierbij werd u geslagen en brak uw tand af. Jullie boodschappen werden gestolen. Uw vrouw was op dat moment 3 maanden zwanger en kreeg hierdoor een miskraam. U diende voor geen van deze incidenten klacht in bij de politie, maar besprak dit enkel met uw sociaal assistent. Uw schoonbroer moest na negen maanden het huis in Athene verlaten. Uzelf en uw gezin kregen later ook een bericht dat jullie twee maanden de tijd hadden om het huis te verlaten. In die periode probeerden jullie een huis te vinden maar dat lukte niet omdat u geen werk had. U had schrik dat u samen met uw gezin op straat zou belanden en daarop besloten jullie Griekenland te verlaten.

Op 14 januari 2020 bent u samen met uw echtgenote en schoonbroer per vliegtuig naar België gereisd. Het Commissariaat- Generaal (CGVS) nam op 26 februari 2020 inzake dit verzoek een beslissing tot nietontvankelijkheid omdat u al over internationale bescherming in Griekenland beschikt en geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Op 9 maart 2020 tekende u tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze beslissing werd op 29 september 2020 bevestigd door de RvV.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 10 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar uw oorspronkelijke verklaringen over de problemen die u had in Griekenland, namelijk dat u geen huis of geld krijgt in Griekenland, er geen werk is, dat er criminaliteit is en dat uw kinderen er niet mochten studeren. U verklaart dat u alles de vorige keer ook al had gezegd, maar dat u niet teruggestuurd wil worden omdat uw vrouw ziek is, mentale problemen heeft en buikpijn. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS nietontvankelijk werd verklaard omdat u en uw gezin al over internationale bescherming beschikten in Griekenland en jullie geen elementen hadden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 29 september 2020.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U brengt in uw tweede verzoek geen nieuwe of andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordeling. U verwijst opnieuw naar de elementen die u in uw eerste verzoek hebt aangekaart, meer bepaald de criminaliteit, dat u er geen huis heeft, geen geld krijgt, er geen werk is en dat uw kinderen er niet kunnen studeren. U stelt dat u dit alles al verklaarde in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19 en 22-23). U legt bovendien geen bijkomende stukken neer ter staving van uw verklaringen (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). De problemen die u reeds in het kader van uw vorige verzoek aanhaalde bereiken niet, zoals bevestigd door de RvV, de vereiste drempel van zwaarwichtigheid. Wat betreft uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek aangaande de mentale problemen en buikpijn van uw vrouw, dient vastgesteld dat u deze evenmin van dien aard zijn om aan bovenstaande vaststellingen iets te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Vooreerst citeren de verzoekende partijen artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Voorts stellen de verzoekende partijen dat zij zich buiten het land van herkomst bevinden en een gegronde vrees voor vervolging hebben. Ze betogen dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de miserie die ze in Turkije en Griekenland gezien hebben. Ze stellen dat verzoekster zware mentale problemen heeft. Verzoeker is zelfs bang om de kinderen alleen met verzoekster te laten daar hij schrik heeft dat verzoekster zelfmoord zal plegen. Verzoekers vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoekers stellen dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen in Griekenland. Ze menen dat de verwerende partij hierbij onvoldoende rekening gehouden heeft met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het gegeven dat de Griekse autoriteiten hen niet meer financieel wou bijstaan. Verzoekers betogen dat: “*Verzoeker begrijpt niet wat hij bij zijn terugkeer naar Griekenland moet doen? Moet hij eerst de taal leren? Moet hij eerst werk vinden? Moet hij eerst een woning vinden? Moet hij zorgen dat zijn vrouw de nodige mentale behandeling krijgt? Moet hij de kinderen altijd meenemen naar werk omdat hij angst heeft dat zijn vrouw haar fysieke integriteit en die van haar kinderen in gevaar kan brengen? Verzoeker meent dat hij bereid is om terug te keren als het CGVS een brief voorlegt net zoals de DVZ het doet bij de terugname verzoeken. In het kader van de Dublin procedure legt de DVZ altijd een brief waarin duidelijk staat dat de gastland bereid is om de persoon op te vangen en onder welke voorwaarden. Verzoeker meent dat dit een oplossing is voor het CGVS om een einde te brengen aan de oneindige discussie over de opvang van de erkende vluchtelingen in Griekenland. Verzoekers stellen dit voor omdat de landeninformatie en een arrest van uw Raad in een dossier van de raadsman verzoekers over*

de terugkeermogelijkheid naar Griekenland totaal genegeerd is.” Verzoekers menen dat in hun geval sprake is van een vergaande materiële deprivatie. Ze kregen te horen dat ze hun woning in Griekenland diende te verlaten. De broer van verzoekster werd reeds buitengezet.

Voorts citeren verzoekers uit “Update on the situation of refugees and migrants, covering 1 to 31 July 2020 Fact Sheet; Greece; 1-31 July 2020”, “13 July 2020 | MSF – Médecins Sans Frontière”, “Greece evicts vulnerable refugees, leaves them on the streets”, “For recognized refugees in Greece, the hardship isn’t over”, “1 November 2019 | Balkan Insight Greece Article on amendments to asylum law”, “21 August 2019 | OMCT – World Organisation Against Torture (Author), RRE - Refugee Rights Europe; GHM - Greek Helsinki Monitor; Advocates Abroad; Arsis; et al. (Author)”, “1 May 2019 | DCR – Dutch Council for Refugees”. Verzoekers voegen in hun verzoekschrift ook telkens de weblink toe van de artikelen waaruit ze citeren.

Verzoekers vervolgen dat *“Verweerster verwacht dat verzoeker hun toevlucht moet zoeken in de criminaliteit om hun probleem verder op te lossen. Verweerster zegt dat dit attest niet over verzoekers gaat maar over haar broer. Verzoekster is niet akkoord met deze stelling omdat dezelfde organisatie die verzoekers broer buitengezet heeft, heeft ook aan verzoekers gevraagd om de woning te verlaten en hun eigen plan te trekken. Verzoekers zijn meerdere keren onderworpen geweest aan de onmenselijke en vernederende behandelingen.*

Mevrouw heeft gruwelijk feiten meegemaakt heeft in Turkije en ze kan dit tot vandaag de dag niet verwerken. Ze wenst te verwijzen naar de volgende rapporten waaruit blijkt dat ze niet beschermd worden door de autoriteiten:

Wat betreft zijn objectieve vrees wensen ze te verwijzen naar de volgende landeninformatie:[...]”

In het verzoekschrift citeren verzoekers uit het rapport van 7 januari 2019 van pro-asyl en stellen dat verzoekers om internationale bescherming in Griekenland enkel op papier beschermd worden. Verzoekers stellen dat ze in Griekenland geen aanvraag tot een leefloon kunnen doen omdat ze niet over een adres beschikken. Ze stellen dat ze in Griekenland dakloos zullen zijn, en geen attest zullen krijgen waardoor ze onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekers menen dat de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met dit rapport.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Volgens hen heeft de verwerende partij nagelaten om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij wensen zij te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: *“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”*. Ze menen dat ze deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt hebben.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. Bij het indienen van haar volgend verzoek om internationale bescherming haalt verzoekster aan dat ze psychologische problemen heeft en hier ook medicatie voor krijgt. Verzoeker verwijst bij zijn verzoek om internationale bescherming ook naar de gezondheidssituatie van verzoekster. Ter staving van haar medische situatie brengt verzoekster 4 bladzijden uit haar “medisch journaal” bij. Deze documenten hebben betrekking op de periode februari tot september 2020. Hieruit blijkt dat verzoekster verschillende medicijnen neemt en op consultatie dient te gaan bij de psychiater. Indien dit niet mogelijk is, dient de verzoekende partij naar de psycholoog te gaan.

3.2.2. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming hebben verzoekers gewezen op de psychiatrische problemen van verzoekster en dat ze zelfmoordneigingen heeft. Verzoekers hebben toen geen documenten bijgebracht. De Raad heeft toen geoordeeld dat: *“Voor zover verzoekende partijen in hun verzoekschrift hekelen dat de commissaris-generaal “heeft nagelaten om rekening te houden met de voorgelegde medische stukken”, waaruit duidelijk zou blijken dat verzoekster met psychiatrische problemen kampt en heeft geprobeerd zelfmoord te plegen, wijst de Raad erop dat hierover in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit deze medische attesten blijkt dat verzoekster in Griekenland toegang had tot de gezondheidszorg, wat door verzoekende partijen in het verzoekschrift niet wordt betwist. Voorts brengen verzoekende partijen geen nieuwe stukken bij waaruit kan blijken dat verzoekster thans nog steeds met psychiatrische problemen kampt of zelfmoordneigingen heeft. De medische stukken die verzoekende partijen bij hun aanvullende nota voegen, blijken betrekking te hebben op de broer van verzoekster. De Raad ziet niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – op welke wijze hieruit kan blijken dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Aldus tonen verzoekende partijen niet aan dat verzoeker geen werk zou kunnen zoeken omwille van de psychische toestand van verzoekster.”* (eigen onderlijning)

3.2.3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.2.4. In het kader van volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming brengen verzoekers wel documenten bij die betrekking hebben op de gezondheidssituatie van verzoekster. Deze documenten lagen bij het eerste verzoek om internationale bescherming niet voor. Ze hebben betrekking op de periode voorafgaand aan het indienen van het tweede verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden geen vragen omtrent deze documenten gesteld. Er werd ook niet gevraagd waarvoor de verschillende medicijnen voorgeschreven werden. Op basis van het rechtsplegingsdossier is het voor de Raad geenszins duidelijk of de medische situatie van verzoekster sinds haar verblijf in Griekenland alwaar ze internationale bescherming verkregen hebben, verder geëvolueerd is. De Raad beschikt ook niet over een onderzoeksbevoegdheid. De Raad kan zich aldus niet uitspreken over de vraag of de bijgebrachte elementen de kans aanzienlijk groter maken dat *in casu* de reeds gemaakte toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet met artikel 4 van het Handvest of met artikel 3 EVRM in strijd is. Het is pas wanneer de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 4 van het Handvest dat de beoordeling van een eventuele gegrondheid van de vrees of een eventueel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Afghanistan zal gebeuren. In deze fase van de procedure is dit niet aan de orde.

3.2.5. *In casu* hebben verzoekers reeds in Griekenland internationale bescherming gekregen, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot deze groep personen werd in de wetgeving een systeem uitgewerkt om secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Echter uit de hieronder geciteerd Ibrahim-rechtspraak blijkt dat de individuele omstandigheden van verzoekers wel degelijk relevant zijn en deze individuele elementen kunnen niet los gezien worden van de algemene situatie in Griekenland, zoals deze blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

Het Hof verklaarde dat artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Het Hof verklaarde dat “[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over

gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89): “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 90-91).

3.2.6. De Raad wijst er ook op dat het Hof van Justitie in de zaak C.K. e.a. tegen Slovenië reeds geoordeeld heeft dat: “71. In casu blijkt noch uit de verwijzingsbeslissing noch uit de stukken dat er ernstige gronden zijn om te vrezen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Kroatië systeemfouten bevatten, met name op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg, wat verzoekers in het hoofdgeding overigens ook niet hebben gesteld. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt juist dat de Republiek Kroatië met name in de stad Kutina een opvangcentrum voor kwetsbare personen heeft, waar zij toegang hebben tot medische zorg, die wordt verstrekt door een arts en, in spoedgevallen, in het lokale ziekenhuis of het ziekenhuis van Zagreb. Bovendien hadden de Sloveense autoriteiten van de Kroatische autoriteiten de toezegging ontvangen dat verzoekers in het hoofdgeding de nodige medische zorg zouden krijgen.

72 Voorts is het weliswaar mogelijk dat bepaalde ernstige en bijzondere aandoeningen enkel in bepaalde lidstaten passend kunnen worden behandeld (zie naar analogie arrest van 5 juni 2014, I, C-255/13, EU:C:2014:1291, punten 56 en 57), maar verzoekers in het hoofdgeding hebben niet aangevoerd dat dit het geval is wat hen betreft.

73 Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

74 In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.” (eigen onderlijning) (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

Uit dit arrest blijkt aldus dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet onderzocht worden.

De Raad is er zich van bewust dat voormeld arrest betrekking had op personen die een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben en *in casu* het dossier voorligt van 'statushouders', echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest C.K. tegen Slovenië eveneens relevant voor statushouders.

3.2.7. De Raad is van oordeel dat er geen voldoende onderzoek gebeurd is naar de nieuw bijgebracht documenten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van verzoekster. Uit het voormelde arrest Ibrahim van het Hof van Justitie blijkt uit paragraaf 89 dat om te beoordelen of de eventuele tekortkomingen in het unieland een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, rekening moet gehouden worden met *"alle gegevens van de zaak"*. Verder wordt in paragraaf 90 ook geduid dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *"negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid"*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *"bijzondere kwetsbaarheid"*. Deze gezondheidstoestand van verzoekster kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek om na te gaan of verzoekers onafhankelijk van hun wil, na terugkeer naar Griekenland nog steeds bij machte zullen zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor de fysieke gezondheid van verzoekster en hun kinderen.

De Raad wijst erop dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming die verzoekers in België ingediend hebben, zij geen documenten hebben bijgebracht om aan te tonen dat verzoekster nog steeds met psychiatrische problemen kampt of zelfmoordneigingen heeft, zoals wordt aangegeven in 's Raads arrest van 29 september 2020, terwijl thans wel concrete medische documenten werden voorgelegd in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming.

3.2.8. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS